Ч. 8. Пятниця 12 (25) січня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Послідні хвилі королевої Вікториї. — Новий король Англиї.)

Скликане ради державної спонукало новобраних послів і поодинокі їх ґрупи прискорити приготованя до парляментарної кампаниї. Провідники всіх більших парляментарних груп конферують між собою і скликують своїх одномишленників на конференциї. — Дотеперішний голова Кола польского п. Яворский мав одержати від членів польского демократичного сторонництва письмо, в котрім они домагають ся, аби перед отворенем парад парляменту скликано польских послів в цїли полагодженя статута Кола. П. Яворский мав відповісти, що в тій цїли скличе до Відня польских послів на два дни перед речинцем отвореня ради державної. — Конференциї членів німецкої людової партиї і альпейских послів відбудуть ся у Відни дня 30 с. м. в палаті парляменту. Супротив справи німецкої солідарности, ріжні члени німецко-людової партиї стоять на ріжних становищах. Оногди один з членів сеї партиї заявив в N. fr. Presse, що людовці не можуть належати до солідарности як і християньско-социяльна партия буде до неї належати. Иньший посол з сеї партиї, др. Байерле пише в Tagespost, що німецкі людовці повинні візвати всі німецкі партиї, аби вибрали спільний виконуючий комітет для охорони національних інтересів німецкого народа в Австриї. Ухвали сего комітету повинні мати обовязуючу силу для всіх партий о стілько, аби кожде правительство з гори ясно знало, що против Німців рядити не вільно. Коли клерикальні німецкі фракциї не схочуть підчинити ся тій орґанїзациї, коли не зрезиґнують з своєї самостійности, о стілько, о скілько се потрібне для унеможливленя майоризациї Німців, то сим лиш докажуть, що їх зворот перед виборами в национальних справах був лише комедиєю.

Про послідні хвилі житя королевої Вікториї доносять з Льондона: Шеф полїциї, котрий перебував в послїдних днях в королївскій палатї в Осборн і мав поручене повідомити нарід о смерти королевої був також в послїдній хвили єї житя при ложу королевої. Він оповідає, що о годині 4-ій по полудни королева заснула і не давала знаку житя; виглядала вже цїлком як нежива. — Лїкарі, що були при королевій, сконстатували смерть о $6^{3}/_{4}$. По сконстатованю смерти королевої лїкарями, вийшов шеф полїциї з палати, станув перед домом і відозвав ся голосно: „Джентельмени, королева померла!" В той спосіб рознесла ся та вість зараз по Осборн. — Приватні депеші часописий доносять з Кавс: Коли членів королївскої родини прикликано передвчера послїдний раз до ложа королевої Вікториї, вийшли перші до комнати цїсар Вілгельм і кн. Уельский, а иньші члени за ними. Королева, що прийшла на хвилю до сьвідомости, утїшила ся присутностию дїтий, а особливу вдячність висказала цїсареви Вілгельмови за єго приїзд.

Новий король англїйский виїхав вчера перед полуднем з братьми і близькими свояками, виїхав кораблем з Кавс до Льондона, де прибув в полудне. В Льондонї удав ся до палати Ст. Джемс, де зібрало ся вже велике число парів, міністри, судиї і посли, що суть членами тайної ради. Всї явили ся в державних уніформах. Також льорд майор Льондона явив ся. Король промовивши заявив, що прибирає титул: „Едвард VII. король Великої Британиї і Ірляндиї, цїсар Індиї". Відтак зложив присягу на конституцию. Нинї мають королївскі герольди відчитати публично по улицях Льондона і головних міст, країв і кольоний англїйских прокламацию до народа. — Англїйский парлямент, а то палата послів і палата панів, зібрав ся вчера в полудне. Всї члени парляменту зложили присягу на вірність королеви. — Речинець похорону королевої ще не установлений. Тїло покійної буде перевезене в пятницю з Осборну до Віндзору під Льондоном.

Новинки.

Львів дня 24 січня 1901.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** затвердила вибір: кс. Фр. Добровольского на духовного члена лат. обряду до окружної ради шкільної в Турцї, а дра Ісид. Тіґермана на репрезентанта мойс. релїґиї до окружної ради шкільної в Добромилі; — іменувала: Кат. Волиньску старшою учителькою 3-клясової школи женьскої в Копичинцях.

ПОРТРЕТ.

(З французского — А. Г.)

I.

Карбуш був найбільшим малярем у Франциї; про те не було ніякого сумніву. Найменший образок єго кисти плачено на тисячі; найвисші достойники уважали собі за честь вступ до єго робітнї. Жертвувано єму ордери — але їх не приймав. Біоґрафи благали єго о подробицї з житя, але збував їх нічим; репортери жебрали о розмови, але не хотів з ними говорити. Збирачі автоґрафів не мали також щастя до него. Знали єго ледве з виду. Не мав приятелів, не показував ся нїгде, не приймав нікого, хиба в інтересї, який звичайно залагоджував коротко. В послїдних лїтах дав ся спонукати дуже користним винагородженем, і намалював кілька портретів. Але і ті, що їх малював, не знали богато о нім оповісти, хиба то, що був мовчаливий і не давав нікому втягнути ся в розмову. Портрету женщини не малював нїколи.

Не був вже молодий. Міг мати до пятьдесять лїт. Волосе мав сиве, на лици досить зморщен і вид поважний і суворий. В поведеню був чемний.

В зимі мешкав в своїй палатї при парку Монсо, на лїто зникав з Парижа, аби вернути аж в жовтни. О скілько єго мешкане було устроєне величаво і богато, о стілько єго робітня була проста а навіть пуста: стояли в ній лише два фотелї і столик. Прочу обставу становили малярскі прилади. Переводив в ній цїлий час поза щоденним проходом і скромним обідом. Там також приймав тих, що купували образи.

В хвили, коли почипає ся наше оповіданє, вернув Карбуш з лїтної подорожи до Парижа. Був жовтень. В робітни палив ся огонь на комині. Карбуш скінчив перегляд малярских приборів, провірюючи, чи всї в такім порядку, як їх лишив. Всьо було на своїм місци; коробка з фарбами, на гаках висїли палети з кистями, на стінї кількаканцять ескізів і — старий образ обернений до стіни. Нїхто, крім Карбуша, не знав того образа, а й він сам від многих, многих лїт, чи то задля погорди, чи рівнодушности, не заглядав до него. І тепер лиш кинув оком на него, і сївши перед комином, закурив папіроси.

Нараз перед домом роздав ся гуркіт карити. За хвилю увійшов льокай і подав візитовий білет.

— Льорд Кароль Гарлекстон — читав Карбуш на білеті.

— Просити.

В дверех появив ся мужчина в середнім віці.

— Витайте — сказав сухо маляр на стрічу гостя. — Ваш лист відобрав я доперва вчера вечером по моїм повороті, отже не мав коли відповісти.

— Я цїлком не числив на відповідь — замітив льорд Гарлекстон.

— Тим більше прикро менї, що ви на дармо трудили ся.

— Позвольте менї насамперед заявити, що уважаю собі то за велику честь, що вільно менї було переступити поріг тої робітнї.

— Так, але.... почав знов маляр.

— Відтак вибачте, що сяду. Ах, як мило в тій робітни. Тут хоч можна віддихати, між тим, як у всїх льондоньских робітнях ґість просто душить ся. Але говорім о річи — кінчив Англїєць, замітивши немов би яку нетерпеливість на лици маляря: — Я просив вас в моїм листї, аби зволили зробити портрет моєї жени.

— То велика честь для мене — відповів Карбуш — але мушу вам заявити, що я не єсьм малярем портретів.

— Однако менї здаєть ся — перебив Англїєць — що я бачив один або два портрети вашої кисти.

— Може бути, але я мав до того важні причини.

— То чому би й сим разом не найшла ся така причина?

— Хочби лише длято, що я не малював нїколи портрету женщини.

— То ще більше заострює моє бажанє.

— Тої роботи не приймивсь би я за менше, як за сто тисяч франків — сказав маляр, гадаючи, що може високою цїною відстрашить влїзливого.

— Заплачу з приємностию ту суму і буду ще вам безконечно вдячний.

— Однако тепер маю дуже богато працї,

Йоанну Майвальтівну управителькою 4-кл. школи женьскої ім. Костюшка у Львові, Аполонїю Бжеховску старшою учителькою 4-кл. школи женьскої ім. сьв. Анни у Львові, Євгенїю Шульмавівну старшою учителькою 5-кл. шк. женьскої в Бібрці, Себаст. Ґрембовского управителем 2-кл. школи в Старім Містї, Павлину Лучковску молодшою учителькою 5-кл. школи женьскої в Радехові, Льва Іваняя молодшим учителем 6-кл. школи міскої в Радехові, Марию Вітерову молодшою учителькою 2-кл. школи в Кутах; — управляючими учителями 2-клясових шкіл іменувала: Стан. Воркевича в Рішневі, Тадея Камiньского в Горишнї, Ів Кохана в Чернятинї і Март. Шевчика в Добрії; — учителями і учительками 1-клясових шкіл: Стан Крижановского в Мухавцї, Бронїславу Лїсовску в Полянї, Петра Яньова в Тершеві, Никол. Сеника в Ясенові гірнім, Іґн. Беднарского в Старуни; — перенесла: Ант. Беднарского старшого учителя 5-кл. школи муж. із Збаража на такого самого учителя до 5-кл. школи в Дукли.

— **Третий курс для писарів громадских** розпічне ся дня 17 цьвітня с. р. Конкурс розписаний з речинцем до 15 лютого. До того часу треба внести подання до Видїлу краєвого на руки видїлів повітових. До подання треба приложити: житєпись, метрику, сьвідоцтво скінченої школи народної, сьвідоцтво моральности і убожества. Першеньство мають ті, котрим видїли повітові дадуть запомогу на чотиромісячний курс у Львові. Крім того може Видїл краєвий роздати около 20 стипендий аж до висоти 200 К. Управителем курсу єсть віцесекретар Видїлу краєвого п. Шворм.

— **Товариство робітників „Віра“ в Тернополи** устроює на дохід товариства в недїлю дня 27 січня 1901 в сали „Сокола“ представлене аматорске „Пан Мандатор“ народна комічна оперетка в 3 дїях слова Данила Млаки, музика І. Воробкевича. Оркестра 55 полку. Цїни місць: Крісло перворядне 1 зл., другорядне 70 кр., треторядне 50 кр., паркет 40 кр., партер 25 кр., ґалерия 20 кр. Білетів дістати можна в Народній Торговлї і в цукорни Вп. М. Домбровского, а в день представлення від 6 год. вечером при касї. Початок точно о год. $7^1/_2$ вечером.

— **В Коломиї** відбудуть ся дня 12 лютого с. р. в сали „Сокола“ вечерницї з танцями заходом „Родини“ і „Руск. жіночого кружка“. Стрій для пань народний або вечерковий, для панів балевий. Початок о год. 8 вечером. Вступне 3 К. Хто би через ошибку або з причини, що видїлови не знана его адреса, не дістав запрошення, зволить подати свою адресу видїлови „Родини“.

— **Станиславів** після сегорічного спису населення, числить 27.000 мешканцїв без войскової залоги, а разом з Княгинином, котрого прилучення до Станиславова надїють ся в короткім часї, числив би до 40.000 душ. В 1880 р. числив Станиславів 18.600, а в р. 1890 20.300 душ.

— **З радости збожеволїла.** Як звістно, в полудневій Українї над берегами Чорного моря упали недавно такі величезні снїги, що не було нїякої комунїкациї межи поодинокими місцевостями. Тодї саме вертала домів з Оренбурга дочка вдовицї з Одеси, Анни Гарковскої. Задля непроходимих снїгів зелїзничий поїзд доїхав лише до Роздїльної і там станув. Всї подорожні, що їхали дальше, розгостили ся в містї, а між иншими і дочка Горковскої. Зажурена мати не знаючи, що дїє ся з єї дитиною, телеграфувала на всї сторони, але відповіди не було нї звідки. В Роздїльній подорожні сидїли цїлий тиждень, заки можна було дальше поїхати. Коли молода Гарковска прибула до Одеси, мати єї сидїла зажурена при столї та над чимсь роздумувала. На вид дочки стрясли ся у нїй всї нерви, зірвала ся з місця, крикнула і сїла знова, але.... божевільна.

— **Двома сотиками удушив ся** у Відни 8-лїтний школяр Ервін Альтер. Хлопець прийшов оногди рано до школи і здоймав з себе верхну одежу, а що мав случайно в руцї бронзовий гріш, штуку 2 сотики в куші, то взяв его в зуби, щоби мати вільну руку. Тимчасом при розбираню гріш зсунув ся з помежи зубів просто у гортанку а там застряг а хлопець впав на землю і зачав душити ся. Учитель і другі ученики прибігли хлопцеви на поміч але не могли нїчого порадити. Треба було аж закликати лїкаря зі стациї ратункової, але заким той приїхав і вийняв гріш із гортанки хлопець вже був удушив ся.

— **Теперішний рай на земли** єсть, — як розповідає о тім даньский подорожник др. Мортензен — на острові Кох Чанґ недалеко сиямского побережа. Люди ходять там зовсім голі, бо там таке підсоне, що зовсїм не потреба нїякої одежи. Та й гроший там нїхто не знає — бо й на що? На побережу того острова знаходить ся множество знаменитих устриць. У великих лїсах стріляють люди всїлякі птицї та дичину а дерева родять подостатком всїляких знаменитих овочів, а жителї острова не потребують працювати на житє — та й не працюють. До того єсть ще на острові прекрасна природа, теплі днї і пречудні теплі ночи. Люди жиють там собі безжурно і щасливо. Але даньский учений не каже того, чи жителї того сучасного раю не платять случайно податків — а до того як звістно не конче треба аж гроший, можна платити її в натурі. А годї припустити, щоби нинї де на земли не платило ся податків. Скоро же так, то й на тім острові нема вже раю.

— **Женщина, що жила як мужчина.** Послїдної пятницї помер в Ню-Йорку п. Муррай-Галь, властитель бюра раєня служби і один з найревнійших тамошних полїтиків клюбових. Лїкар др. Галяджер, що лічив его в тяжкій хоробі — рак на руцех — дав знати по смерти Муррая Галя, оглядачеви померших, що Муррай був поправдї жінкою. Вість о тім викликала в цїлім Ню-Йорку велике здивоване, тим більше, що Муррай був два рази жонатий. Він був без заросту і робив враженє добродушного старого панка, а що мав грубий голос, то тим лекше можна було его уважати за мужчину. Муррай ходив часто по шинках і гостинницях, але там сїдав звичайно і забавляв ся з жінками або дївчатами. На полїтичних зборах знали всї і поважали Муррая яко розважного, розумного і знаючого свою річ полїтика. В завіщеню Муррая знайшла ся слїдуюча замітка: „Я вродила ся бідною дівчиною і жила як мужчина, бо таким способом могла я лекше знайти заробок“. Муррай лишив значний маєток. Прибрана донька Муррая не знала зовсїм тайни свого батька, а обі его жінки померли не зрадивши тайни.

і не буду міг малюваню того портрету присьвятити більше як два або три засїданя.

— То й лїпше — скрикнув упертий Анґлієць: за тиждень їдемо в Піренеї, то портрет буде вже готовий. Очевидно я хотів би мати бодай погрудє, але хоч би то був навіть лиш ескиз, то й за него буду дуже вдячний.

— То нечемно з моєї сторони, що вам відмавляю. Однако хоч чую цїлу честь, яку робить менї ваше предложенє, то отверто вам признаю ся, що о скілько взагалї рішивсь би я на робленє портрету женщини, то волїв би то зробити для краянки.

— В такім случаю мило менї впевнити вас, що моя жена на-пів Француска.

— Так?

— Єї отець був Анґлїйцем, але мати — вашою краянкою. До девятнайцятого року житя мешкала навіть у Франциї в Сен-Жермен-ан-Лєй, звідки єї свояки вітця забрали до Анґлїї. Називала ся Магдалина Жоре.

— Магдалина! — крикнув маляр голосно а очи єму засьвітились і уста почали суворо дрожати. Однако скоро заволодів над зворушенєм і по хвили промовив глумливо:

— Пригадую собі ту хвилю, коли прийшов лист по панну Жоре.

Лице Анґлїйця засияло.

— Моя жена — сказав усьміхаючись — надїючись вашого опору, велїла менї в крайности пригадати вам, що колись, колись, були ви добрими приятелями.

— Мілєдї має знамениту память — шепнув маляр з огірченєм — то нова прикмета, яку відкриваю в нїй тілько инших вроджених її.

— То ви мешкали в однім домі?

— Так.

— Дивує мене, чому тодї не прийшла вам охота зробити єї портрет; атже она була пречудної уроди.

Лице маляря прибрало лагіднїйший вид.

— О так — шепнув немов до себе — була справдї пречудної уроди.

— Оповідала менї навіть, що ви провели разом досить хороших хвиль молодости.

— Мілєдї дуже ласкава, що зволить то памятати — відповів маляр, а его голос набрав знов закраски огірченя. — Але я не був тодї нїчим і не мав нїчого, нїчого крім молодости і бажань слави. Зволїть поздоровити від мене мілєдї.

— Ну, а якже буде з портретом?

— Не розумію, длячого мілєдї хоче конче, аби я єї малював? Від часу тої розлуки ми цїлком не бачили ся....

— Длячого хоче — то не моя річ. Досить що хоче, бажає, просить о то, а ви хиба не будете такі невічливі, аби в імя старої приязни, о котрій она так мило згадує, не виповнити тої просьби.

Карбуш зморщив чоло, що робив звичайно коли задумав ся.

— Згода, мільорде! — відповів по хвили; завтра о тій порі буду ждати на паню.

II.

В робітни тріщав огонь на комину. Нове полотно на образ було розпяте, а на малім піднесеню стояв фотель. Карбуш дожидав лєдї Гарлєкстон і ходив великими кроками по комнатї.

— Мілєдї — шепнув до себе з глумливою усьмішкою — велика дама! Гм! Цїкавий я чи носить ще боа з вивірки?... Тілько лїт, а майже нїчого з памяти не затерло ся.

Задержав ся перед старим відверненим образом і здоймив его зі стіни. Образ представляв лїс, а в нїм молодця, що намагав ся заглянути в лице молодої дівчини, котра від него відвертає ся. В розї образа виднів напис: „Париж 18 . .“

Коротке зітхнєнє видерло ся з грудий маляря, відтак образ вернув на своє місце.

Рівночасно отворили ся двері і висока, богато одїта дама війшла до робітнї. Карбуш глубоко поклонив ся. Его лице стало знов суворе, але очи вдивлювали ся цїкаво в лице прибувшої, бажаючи вичитати черти з під густого серпанка.

— Добрий день! — озвала ся дама. — Яка приємність бачити вас знов.

Єї голос звучав радістно. Малареви забило серце, однако затиснув зуби і відповів сухо:

— Добрий день. Буду мати честь малювати портрет панї.

— То дуже хорошо з вашої сторони — сказала поступаючи крок наперед.

— Мальованє то моє званє — відповів холодно прислухуючись до шелесту шовкової одежи.

— Як дивно, що ми знов стрітили ся....

— Коли мілєдї позволять, то зачну малювати — сказав коротко.

— Ах, правда, ваш час дуже дорогий, не можна вам его забирати.

Скоро здоймила плащ і серпанок і подала стоячій на порозї служници. Карбуш приглядавсь її з живою цїкавостию. Була струнка, свобідна, хоч не така як колись перед двайцять трема лїтами. Легкість дївицї заступила якась отяжілість і повага старшої женщини. Волосє остало золото-біляве, хоч бистре око маляря в миг добачило, що втратило давну мягкість і лискучість.

Поглянувши на єї лице, почув немов ненависть. Ті очи не були вже такі голубі як колись, анї такі щирі. На бровах замітив слїди чорненя, на устах, тих колись мягких, сьвіжих, вишневих устах — блїду рожевість помади. Була ще хороша — але то була штучна краса і мертва.

— Я дуже змінила ся, правда? — спитала, кивнувши на служницю, аби вийшла.

— Певне, панї — відповів сумно — ми

Штука, наука і література.

— **З живого і мертвого** новелі Євгена Мандичевского. Львів. Накладом власним. 1901. Сторон 32, в 16°. — Сей збірник новель талановитого писателя містить: 1) Сирітский сон, 2) Мужицке жито, 3) Харитники, 4) Біляла полотна, 5) Тайна поета, 6) Марійка, 7) Нужда, 8) Вечер. — Набути можна в руских книгарнях по 1 короні примірник враз із пересилкою почтовою.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Сим повідомляє ся, що на шляху Бергомет-Межиброди привернено цілковитий рух дня 22. с. м.

Сим повідомляє ся, що дня 22. с. м. застановлено, аж до відкликаня, рух поїздів на зелізници льокальній Луцків-Тісна.

Сим повідомляє ся, що дня 22. с. м. привернено знов цілковитий рух на шляху Коломия-Стефанівка.

— **Рахунок краєвого союза кредитового**, стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць грудень 1900.

Стан довжний:

			Кор. сот.
1.	Уділи		25.902 69
	Фонд резервовий		758 96
		Кор. сот.	
2.	Вкладки:		
	Стан з поч. грудня	268.397·68	
	вложоно	30.595·47	
	винято	3.423·38	
	Стан з кінц. грудня 1900 р.		295.569 77
3.	Пожички затягнені:		
	затягнено		
	сплачено		
	Стан з кінц. місяця		
4.	Сальдо відсотків		9.191 73
5.	Специяльна резерва . . .		96 86
6.	Инші позициї стану довжн.		
	Решта чис. зиску з р. 1899.		91 88
7.	Сума .		331.611 89

Стан чинний:

			Кор. сот.
8.	Пожички уділені:		
	Стан з поч. грудня	289.115·71	
	сплачено	5.897·96	
	уділено	12.612·35	
	Стан з кінц. місяця.		295.830 10
9.	Движимости		754 10
10.	Льокациї		27353 13
11.	Кошти спору		40 99
12.	Кошти адміністрацийні . .		5.585 04
13.	Готівка		465 99
14.	Друки для товариств . . .		885 49
	Папери фонду резервового і специяльної резерви . . .		697 05
	Сума . .		331.611 89
15.	тов. . .	99.020·34	
	скрипти.	101.852·00	
	векслі .	94.957·76	
		295.839·10	

Членів прибуло 5, убуло 0, остало з кінцем грудни 1900: 312 з 700, декларованими уділами в сумі 35.000 К.

Стопа процентова від вкладок $4^1/_2$ %. Стопа процентова від позичок $5^1/_2$—7 %.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 24 січня.Ві второк відбуде ся засідане польского кола.

Будапешт 24 січня. На вчерашнім засіданю угорского сойму прийшло до демонстрациї. Коли президент палати висказав кілька слів в честь памяти королевої, часть послів з т. зв. партиї независимих не встала. В той спосіб хотіли они демонстрацийно зазначити свої симпатиї для Бурів.

Осборн 24 січня. Цісар Вільгельм не виїхав ще з Осборну. По похороні поїде до Франкфурту, аби відвідати свою матір, цісареву Фридрихову, котра на вість о смерти королевої знов поважно занедужала.

Берлин 24 січня. Цісар Вільгельм виїде з Анґлії перед похороном. На похороні заступить его наслідник престола.

Льондон 24 січня. З Австриї в заступстві Цісаря Франц Йосифа приїде на похорон архикнязь Франц Фердинанд.

Курс львівский.

Дня 23-ого січня 1901.	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	620·—	635·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	530·—	538·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	410·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·—	90 70
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	109·50	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	98·10	98·80
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	98 70	99·40
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	93·—	93 70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·20	91·90
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·70	96 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ $4^1/_2$%	98·70	99 40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·50	93 20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	100·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·—	93 70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·—	88 70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	66·—	70·—
Міста Станиславова	150·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	47·50	49.—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	23·—	24·—
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский) . . . . !	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	60·—	61·50
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	14·15	15·15
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8·50	10·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11 27	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·57
100 марок німецких	117·40	118·—
Доляр америк.	4·80	5·—

обоє змінили ся. Ви тепер леді Гарлекстон а я — старий чоловік.

— Старий? Що знов. Впрочім в моїх споминах....

— Пані зволять заняти місце — перебив її сухо.

— Я хотіла би поговорити з вами як з давним, добрим знакомим — сказала сідаючи.

— З давним знакомим? Маю честь бачити вас ледве кілька хвиль....

— Я гадала о нашій минувшости — шепнула значучо.

— Минувшости? Она так мало нас обходить як старі домовини в могилах.

— Чи я дуже змінила ся? — спитала сумно.

— Час то страшний рабівник і кождому щось украде. Прошу обернути лице до сьвітла.

— Ви певне здивували ся, почувши що маєте мене малювати.

— Житє приносить тілько несподіванок, що і та одна не дивує — відповів спокійно — тим більше, коли хто вже старий.

Заволоділо хвилеве мовчанє. Перервала его леді Гарлекстон.

— Я так рада би почути від вас, як ви пережили ті літа від хвилі нашої розлуки.

— То велика честь для мене — відповів холодно не перериваючи роботи.

— Я слідила ваші поступи з великою цікавостию.

— Дуже мене то тішить — відповів знов так само.

Леді Гарлекстон завстидала ся і змішалась. Лице маляря було незвичайно суворе і рівнодушне. Працював скоро і не минула година а портрет був вже зачеркнений і підмальований. А тимчасом розмова не вийшла поза межі звичайних слів.

Постановила ділати сьмілійше.

— Ви були в послідних часах в Сен-Жермен — спитала немов нехотячи.

— Ні, міледі.

— Яке чудове місце! Якже би я хотіла его ще побачити.

— То дуже легко: година дороги від Парижа і тілько поїздів в обі сторони.

— Тілько споминів лучить мене з тою місцевостию. Мені здаєть ся, що я розплакалась би зараз на вступі. Там мусить бути все дуже красно....

— Тепер — ні, міледі — відповів сумно — тепер зима, листє з дерев опало.... Краса Сен-Жермен зависить так від листя!... Як его не стане — то й там погано, пусто, страшно.... Цілком як краса женщин: часто нема в ній нічого поза внішною стороною.

Настало знов мовчанє. Засіданє наближало ся до кінця.

— Мені здаєть ся, що ви дуже суворі — шепнула з тінию жалю в голосі.

— Може бути — відповів, здвигаючи раменами — але своєї вдачі годі змінити. Настрій людий єсть відгомоном їх долі.

— Чи ви не умієте прощати? — спитала нагле. — Чи мені ніколи не простите?

— Прощати? прощати? Часами умію. Часами прощаю і вам, так як простив би злодієви, що мене обікрав.... Але — по тім прощеню.... замкнув би перед ним двері на сильний замок.

На улици роздав ся сильний гуркіт карити.

— Міледі, приїхали по вас — сказав маляр. — Буду вас дожидати завтра. Ще два засіданя, а портрет буде готовий. Я радби, аби тої роботи не спиняло нічого, що відриває гадку артиста від дійстности і несе....

— До споминів? — спитала перебиваючи гнївно.

— Так, міледі. Жду завтра о 11-ій рано — додав гордо, подаючи її плащ, густо обшитий коронками.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).